

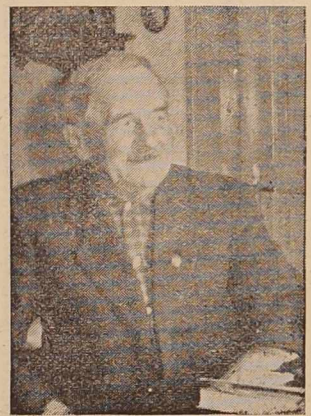

„Znova bom segel po sablji“

Pred kratkim smo obiskali Stjepana Kereca, zveznega sabljaškega trenerja, ki preživlja jesen svojega življenja v Drakovcih.

Stjepan Kerec je po narodnosti Hrvat. Rodil se je v Varaždinu in se že v sedmem letu začel ukvarjati s sabljanjem.

je v zadnjem času zamrl. Omeniti pa moramo, da se kljub letom, ki jih ima za sabo, še često odpelje s kolesolem v Zagreb in ostale kraje, če pa je potrebno, pa nažene strah v kosti tudi vročekrvnežem, saj je med drugim strokovnjak tudi v boksanju in judo športu.

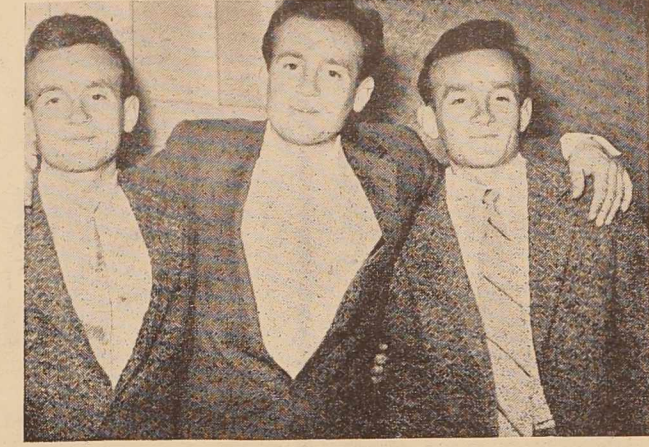

ter tam nadaljeval s svojim delom. To bi rad napravil že mnogo prej, vendar so takrat, ko je bil v inozemstvu, domače strokovnjake zapostavljali.

DROBNE ZANIMIVOSTI

»ZLATE« RIBICE V FIESSI
Sladkovodno jezero v Fiesi pri Piranu leži blizu morske obale. Zaradi svojega edinstvenega položaja in tudi kot naravni fenomen je postalo prava atrakcija za obiskovalce tega že znanega slovenskega letovišča.

niš posebnega, zanimivo pa je to, da si je dal poleg letnice rojstva vklesati tudi letnico smrti. Iz številke je razvidno, da misli živeti 99 let.
V NAVADNI KADI PREKO ROKAVSKEGA PRELIVA
Neki 19-letni angleški študent se je odločil, da bo preplaval Rokavski preliv na originalen način - v navadni kadi.

Trije bratje Sedlingerji: Tomaž, Peter, Andrej - vsi učitelji v Soboti, Rakičanu in na Razkrižju. In kaj je pri tem zanimivega? Da so trojčki! (Foto: M. Vajs)

Vas, pisana kot Evropa

To je frušgorska vas Vrđnik, kjer je rudarska kolonija. Sestavljena je iz rudarjev vseh narodnosti, prevladujejo pa Slovenci. Domačini si ne izbirajo rudarskega poklica, temveč rajši »vozijo« za rudnik in prodajajo pridelke svojih njiv, vinogradov in sadovnjakov.

POSLEDNJI LJUBLJANSKI KOČIJAŽI PRODAJAJO SVOJE KONJE

V današnjih atomskih časih ni več prostora za kočije. Konec je kočijaške dobe, ker njihovih 5 km na uro ne more

BANKET V STEKLENEM SODU

V severnem delu Banata leži Čoka, ki je znana izven naše dežele po kakovostnih proizvodih iz mesa in po izvrstnih vinih, ki so dobila že mednarodna priznanja. Vse do zadnje vojne je bila cela vas last bogatega veleposestnika Ledererja, ki je brezbržno živel v svojem gradu.

Nekaj minut pred polnočjo je torej zajadral v avlo Medičejske palače, kakor se je reklo bloku, v katerem je stanoval. Pearson, nočni vratar, je stopil z njim k avtomatičnemu dvigalu.

»Vse v redu, gospod?« je šepetaje vprašal Pearson. Denham mu je zagotovil, da je vse čisto v redu in da je sijajen človek.

To strašno namigavanje se je nanašalo na samodržca Medičejskega, Cellinijevega, Burbonskega dvora in petih, šestih drugih velikih stanovanjskih blokov. Sir Rufus Armingdale, veliki kan stavbarjev, je ne samo napolnil London z opremljenimi stanovanji, ki so pomenila zadnjo besedo razkošja po nizki ceni, ampak je, ponosen na lastne stvaritve, tudi sam stanoval v njih.

Sicer se seveda ne bi zgodilo, kar se je zgodilo Ronaldu Denhamu. Vrnil se je s fantovščine; upošteval je Pearsonov nasvet, naj ne poje; z avtomatičnim dvigalom se je odpeljal v drugo nadstropje; in stopil je v stanovanje, za katero mu je šampanjec povedal, da je njegovo.

Da se je odpeljal v drugo nadstropje, je čisto gotovo. Pearson ga je videl, ko je pritisnil prst na pravi gumb v liftu. O vsem drugem pa se ne more reči nič gotovega, zakaj zgornja veža je bila v temi. Denham je odprl vrata - ali s ključem ali so se vdala sama - in si čestital, da je prišel domov.

Čautil je, da se mu malo vrtil. Znašel se je v majhni predsobi, kjer so bile luči prižgane. Še trenutek in moral je stopiti v dnevno sobo, zakaj znašel se je v naslonjaču in kakor skozi soparo se je zagledal v domače okolje. Tudi tu so gorele luči; rumeno zasenčene svetilke, od katerih je imela ena zmaju podobno vzorec na senčniku.

Nekaj ga je začelo vznemirjati. Čudno, je pomislil, nekaj je narobe s temi senčniki. Po kratkem premisleku se mu je posvetilo, da onadva z Evansom nista imela nobenega takega senčnika na lučeh. Tudi bronastih opor za knjige na policah ni bilo v njunem stanovanju. In kar zadeva zavese...

Zdal je sprevidel, da je vse okrog njega narobe; bilo je, kakor da je kak madež zasenčil slepečo luč. »Hej, oprostite mi,« je vzklil in vstal. Nihče se ni oglasil. Njegovo dejanje se mu je prikazalo v strašni luči. Kje na svetu je vendar? V drugem nadstropju so bila samo še tri stanovanja. Eno od teh je imela Anita Bruce. V drugem je živel živahen časnikar, pisal se je Conyers, v tretjem grozni sir Rufus Armingdale.

Izgubil je glavo. Čutil je, da se lahko vsak trenutek vzdigne naden najemnik, ga prime kot tatu ali vsaj kot vohljača. Obrnil se je, da bi odmotovil k vratom, in se pri tem skoraj zaletel v drugega obiskovalca tega stanovanja.

Ta je sedel čisto mirno na visokem stolu pri vratih. Bil je suhljat mož, prej star kot mlad, dobro oblečen, z debelimi naočniki, in je povešal glavo, kakor da napeto premišljuje. Na glavi je imel mehak klobuk, čez obleko pa tanek dežni plašč; preživahno in prelahkotno oblačilo za tako mirno postavo. Na luči se je rahlo zasvetlilo.

Oprostite, prosim...« je pohitel Denham in govoril je nekaj trenutkov, preden se je zavedel, da se mož ne premakne. Denham je iztegnil roko. Dotaknil se je gladkega, skoraj brezbržnega ameriškega dežnega plašča, ki je bil na zunanjo stran rumen, znotraj pa zelen; in iz kdo ve kakega vzroka ga je bil oblekel mož z notranjo stranjo navzven. Denham mu je hotel to dopovedati, ko je glava omahnila, ko se je gladki dežni plašč zopet zasvetlil... in tedaj je videl, da je pred njim mrlič.

Vohun na letališču

